

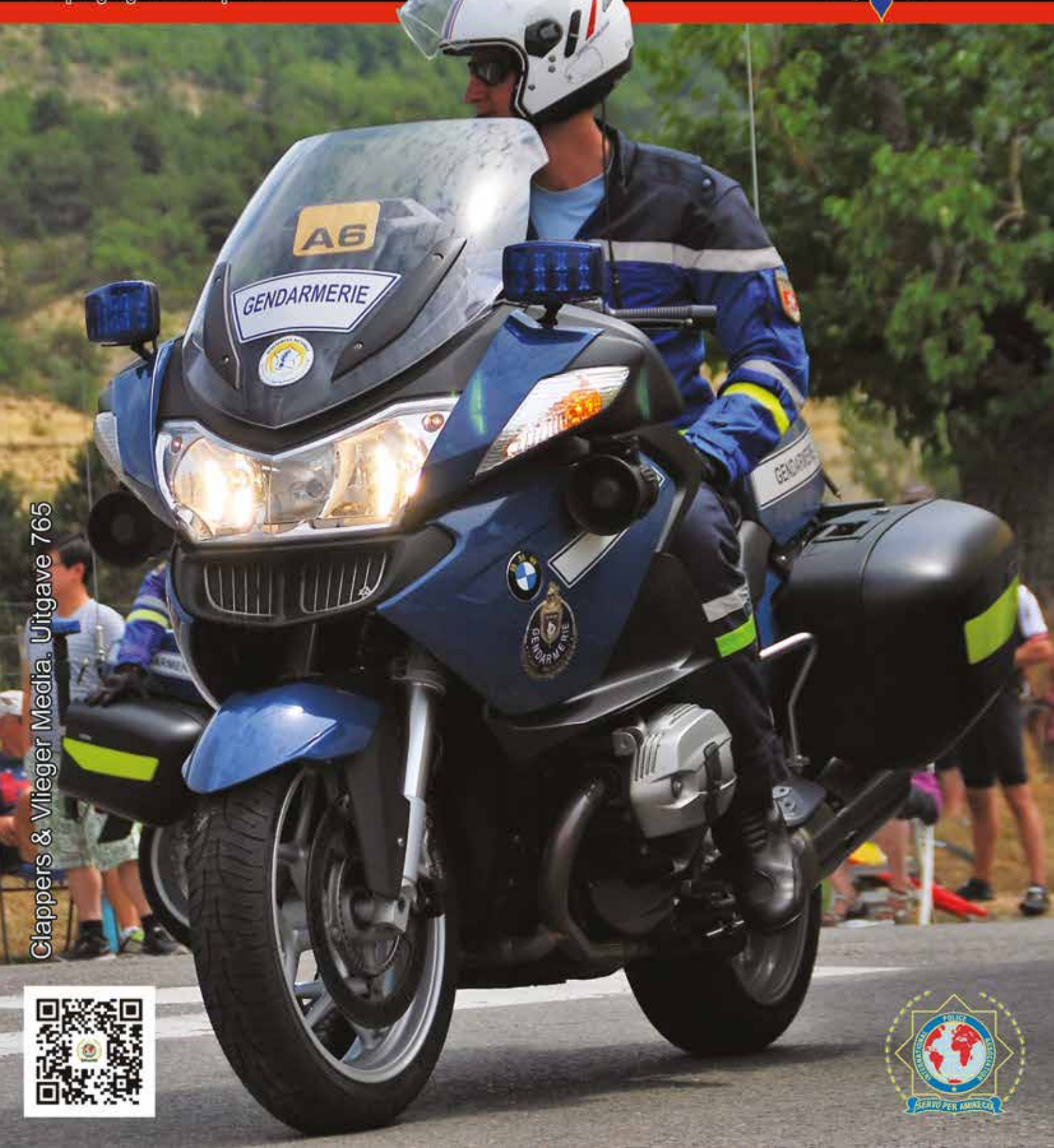
INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

ipa

Attentie

43e jaargang Nr. 152 - April 2021

Clappers & Vlieger Media. Uitgave 765

Korpschef Henk van Essen zou graag zien dat er een eenduidige communicatie komt over de coronamaatregelen. Reden volgens hem: "Het ongenoegen onder de mensen neemt toe". Als voorbeeld geeft hij dat de nieuwe maatregelen die nu, eind maart begin april, vastgesteld zijn niet consistent zijn. "De ene partij zegt van de avondklok af te willen en toch werd hij doorgezet. Eenduidigheid is van belang voor de samenleving, maar zeker ook voor de handhavers. Het ongenoegen bij de mensen neemt toe. Zij willen weten wat het perspectief is. De mensen zijn het zat, evenals ik zelf." Dat blijkt ook wel uit het gegeven dat er veel meer gedemonstreerd wordt dan voorheen, om welke reden dan ook. Waren er

afspraken heeft gemaakt, zodat leveranciers zich niet aan de afspraken houden. Een leverancier maakte het zo bont dat er maar 1/3e geleverd werd. Daarnaast is het optuigen van een goede organisatie om te vaccineren noodzakelijk. Ook hier gaat het niet goed. Er spelen capaciteits- en organisatorische problemen. Het afwijken van een door de Gezondheidsraad opgesteld plan, al dan niet door veel gelobby van belanghebbende, heeft ook voor de bevolking geen goed gedaan. Dat er landen zijn die dit veel beter hebben opgepakt en veel verder zijn met vaccineren, zoals Chili en Israel, geeft te denken. Een georganiseerd land als Nederland slaat hier naar mijn mening een behoorlijke flater.

in de eerste helft van 2020 twaalfhonderd demonstraties, de tweede helft gaf een verdubbeling te zien. Volgens Van Essen is er onvrede en het maatschappelijk ongenoegen neemt toe. Zie de beelden van deze demonstraties op het Museumplein in Amsterdam en op het Malieveld in Den Haag. Het nieuwe kabinet zal daarom snel duidelijkheid moeten geven.

Dat Nederland zo ver achterloopt met het vaccineren geeft aan dat ook hier het nodige aan schort. In Europees verband inkopen van vaccinaties bij farmaceuten is niet bepaald een voorbeeld van goed zaken doen. Een contract aangaan betekent dat je afspraken maakt over leveringen, etc. Nu blijkt dat de EU eigenlijk halfbakken

Dat er meer mis kan gaan is het inkijkje in de politiek, zoals de blunder van Ollongren wordt omschreven. De algemene verontwaardiging hierover is dan ook niet van de lucht, zowel bij politieke partijen als bij kiezers die 'dit altijd al hadden gedacht'. Het inkijkje dat ons door Ollongren geboden werd gaf toch meer een blik op de achterkant van onze politiek. Wat heeft deze verkenners bezielt om punten te willen bespreken waar zij op geen enkele wijze zeggenschap over hebben. Ja een politicus als Omtzigt, die geknokt heeft voor transparantie, die zoveel voorkeurstemmen heeft gekregen, daarvan zouden wij er eigenlijk meer van moeten hebben. Geen achterkamertjes beslissingen maar open en eerlijke besluiten nemen. Niet alleen de open en blote papieren van verkenners Ollongren, maar ook al de weggelakte tekst in het toeslagendossier is niet de beloofde transparante ven onze overheid.

Kort geleden werd bekend dat Rotterdamse politieagenten in appgroepen niet alleen spraken over 'kankervolk', 'k*tafrikanten' en 'pauperallochtonen' op wie ze wilden 'schieten' maar zich ook racistisch en kwetsend hadden uitgelaten na de moord op het gestalkte meisje Hümeýra. Dat zij hier te ver zijn gegaan zal voor ieder weldenkend mens duidelijk zijn. Wat de reden van deze uitingen zijn, het mag niet ongestraft voorbij gaan. Discriminatie in welke vorm dan ook, zo geeft onze Grondwet aan, is uit den boze. Dat geldt zeker voor politiemensen die in de vorm van een ambtseed-/belofte aangeven dat zij onze grondrechten en waarden zullen handhaven. Jammer dat deze uitspraken een smet werpen op de politie in het algemeen en zeker bij de goedwillende agenten die dagelijks voor zo vele problemen staan.

Uw voorzitter,
Jan Eijkemans

COLOFON

Dit blad is een uitgave van het
IPA - district Nijmegen e.o.
43e jaargang nr. 152
Oprichtingsdatum:
17 februari 1959
Dit blad verschijnt 5x per jaar

Voorzitter:

Jan Eijkemans
vz-nijmegen@ipa-nederland.nl

Secretaris:

Martin van der Putten
nijmegen@ipa-nederland.nl

Penningmeester:

Jan Nijburg
Postgiro District NL97 RABO 0155 7464 56 tnv
Penningmeester district Nijmegen
pm-nijmegen@ipa-nederland.nl

Ledensecretaris/contactsecretaris:

Brugt Peper
contact-nijmegen@ipa-nederland.nl

Ambulant:

Jaap Heerschop

IPA - Activiteiten:

Adrie Daniëls
4daagse-nijmegen@ipa-nederland.nl

IPA - Actviteiten:

Dick Beerens
evenementen-nijmegen@ipa-nederland.nl

Redactie / IPA - Artikelen:

Brugt Peper
red-nijmegen@ipa-nederland.nl

Coördinatie en realisatie:

Clappers & Vlieger Media
Industrieweg 94
7202 CB Zutphen
Telefoon: 0575 - 47 38 81
E-mail: info@clappers-vlieger.nl
Internet: www.clappers-vlieger.nl
Vormgeving: Fabian Clappers
Fotografie: Henk Baron, Martin van der Putten

Coverfoto: Tour de France 2017, Max Walg

In dit nummer

- 3** *Waarom...*
- 7** *Encryptie*
- 8** *Hildo Krop*
- 12** *Blog: De grote wisseltruc*
- 13** *Blog: Thuisfront*
- 15** *Europa - 2017 de tour de France*
- 16** *Op avontuur door London - Engeland*
- 20** *Informatiesysteem cruciaal voor brandweer*
- 22** *Zichtbaar en aanspreekbaar*
- 25** *De politiewagens van Europa*
- 26** *Zomertijd en wintertijd*
- 27** *Activiteiten overzicht*

International Police Association, District Nijmegen e.o.

Secretariaat

Begoniastraat 22 • 6658 EB Beneden Leeuwen
nijmegen@ipa-nederland.nl
Facebook; IPA Netherlands, Nijmegen e.o.

Encryptie

Binnen de cryptografie staat encryptie of versleuteling voor het coderen (versleutelen) van gegevens op basis van een bepaald algoritme. Deze versleutelde gegevens kunnen nadien weer gedecrypteerd (ontcijferd of gdecodeerd) worden zodat men de originele informatie weer terugkrijgt. Dit proces wordt decryptie genoemd.

Een van de bedoelingen van cryptografie is dat gegevens veilig uitgewisseld kunnen worden tussen twee personen over een onveilig communicatiekanaal, dat wil zeggen een communicatiekanaal waar ook derden toegang toe kunnen hebben, zoals het internet. De versleuteling zorgt er dan voor dat deze derden de gegevens niet kunnen lezen. Dit gebeurt meestal door het gebruik van sleutels. Wat precies een sleutel vormt verschilt per algoritme, maar meestal is een sleutel een reeks van tientallen of honderden cijfers en letters. Het doel van het cryptografische algoritme is ervoor te zorgen dat alleen de personen met de juiste sleutel de versleutelde

gegevens weer kunnen ontcijferen.

Bij symmetrische cryptografie gebruiken zender en ontvanger dezelfde sleutel. Die sleutel moet van tevoren uitgewisseld worden via een veilig kanaal (waarbij zender en ontvanger elkaars identiteit kunnen controleren en onderschepping van de sleutel door derden niet mogelijk is). Moderner is de asymmetrische cryptografie, ook wel public key encryption genoemd. Hierbij hebben zender en ontvanger elk een eigen set van twee sleutels, waarvan er één publiek is en een niet. Het is in theorie mogelijk, maar niet praktisch haalbaar, om de geheime sleutel uit de publieke sleutel af te leiden.

Berichten die met een publieke sleutel worden versleuteld, kunnen alleen met de geheime sleutel worden ontcijferd. Met andere woorden: onbevoegden kunnen het bericht niet lezen.

Encryptie is een moderne variant van oude cryptografieschema's. Het is gebaseerd op complexe algoritme dat een 'cipher' wordt genoemd. De Duitsers versleutelden gedurende de Tweede Wereldoorlog al hun communicatiekanalen, van aanvalskoördinaten en strategieplanning tot rapportage. Het werd een van Groot-Brittannië's belangrijkste en geheime taken om de Enigma-machine te ontsleutelen om

te weten wat de Duitsers van plan waren te doen.

Alan Turing, een Brits wiskundige, vertrok met een groep wiskundige naar de toen geheime locatie in Bletchley Park om de Enigma-code te decoderen. Aldaar slaagden Alan Turing en Gordon Welchman erin de code-brekende machine 'Colossus' te bouwen. Hiermee werd Colossus de eerste programmeerbare digitale computer die unieke en krachtige encrypti- en decoderingssleutels kon genereren.

Encryptie wordt nu gebruikt om gegevens te beschermen, bijvoorbeeld voor e-commerce, online betalen en bankieren, opslag van (klant)gegevens en nog veel meer.

Bron: Wikipedia

Document in het Babington-complot met de code bovenaan. Maria I van Schotland ging in op het voorstel om Elizabeth I van Engeland te vermoorden. Mede op grond van dit document werd zij veroordeeld en terechtgesteld in 1587

Hildo Krop, beeldhouwer, meubel- en textielontwerper, graficus

Tekst: Jan Eijkemans

Foto's: Wikipedia (Publiek Domein)

Hildo Krop was de belangrijkste beeldhouwer van de Amsterdamse School beweging. Als beeldhouwer in dienst van de gemeente Amsterdam maakte hij vanaf 1916 het beeldhouwwerk van talloze bruggen en openbare gebouwen. Ook het beeld van Simon van Leeuwen (Leiden 1626 -1682), raadsheer bij de Hoge Raad der Nederlanden, dat staat in de Kazernestraat in Den Haag is gemaakt door Hildo Krop. Laat nu onze uitgever wonen in een straat vernoemd naar deze beeldhouwer, etc.

Jeugd

Hildebrand Lucien (Hildo) Krop werd geboren op 26 februari 1884 in het Overijsselse Steenwijk. Hildo groeide op in een banketbakkersgezin. Het gezin bestond uit twee zoons en vier dochters. Bovendien telde dit gezin nog een vroeg wees geworden nichtje en inwonend personeel. De vader van Hildo Krop kwam uit een protestants milieu, maar keerde de kerk de rug toe. Hij bezocht, soms in het gezelschap van zijn beide zoons, bijeenkomsten waar mensen als F. Domela Nieuwenhuis en Pieter Jelles Troelstra spraken. Hier ontstond bij de jonge Hildo de kiem voor het socialisme. Het kunstzinnig talent had Hildo van moeders kant.

Als jonge vrouw speelde ze evenals haar man bij de amateurtoneelvereniging. Zijn grootvader Hendrik Cordes was horlogemaker,

fotograaf en tekenleraar.

Hoewel Hildo goed kon leren, zat hij niet graag op school. Het leek daarom voor de hand liggend dat hij werd voorbereid om de bakkerij van zijn vader over te nemen, temeer omdat zijn oudere broer wél wilde doorleren.

Opleiding banketbakker/kok

Met veertien jaar leerde hij van zijn vader de eerste beginselen van het bakkersvak. Een jaar later ging hij, zoals dat in die tijd de gewoonte was, elders praktijkervaring op te doen. Bij bakker Willemse in Leiden liep hij stage. 's Avonds ging hij boetseerlessen volgen om marsepeinfiguren te kunnen maken. In 1901 ging hij als tweede bediende werken bij een joodse bakker in de Amsterdamse Utrechtsestraat. In 1902 vertrok hij naar de stad Groningen om daar te gaan werken bij een banketbakkerij aan de Groote Markt. Twee jaar daarna ging hij ter vervolmaking van zijn bakker-kok-opleiding naar Brussel. Hier kreeg hij een betrekking bij een patisserie aan de chique Avenue Louise. In zijn vrije tijd ging de jonge Krop vaak de stad in om de vele beeldhouwwerken van Brussel te bewonderen van onder anderen Constantin Meunier en Jef Lambeaux.

Engeland

Na allerlei omzwervingen in Frankrijk en Italië, waar hij baantjes had als banketbakker, kok en balensjouwer in de haven, kreeg hij in 1906 in Engeland werk als kok op het historische buiten Well Hall in Eltham, Kent. Het was een cultureel en politiek bewust milieu waarin hij terecht kwam. Krops werkgevers, Sir Hubert Bland en Edith Nesbit, ontvingen veel gasten, waarvoor Krop diners bereidde. Onder deze gasten waren veel

kunstenaars en 'Fabians'. Sir Hubert Bland was een vooraanstaand lid van de Fabian Society, een vereniging van democratisch gerichte socialisten uit de ontwikkelde middenklasse. Ondanks de vele diners, had Krop soms tijd om wat te schilderen. Met deze bezigheid was hij al in Steenwijk begonnen in het atelier van zijn grootvader Cordes. Mevrouw Bland raakte geïnteresseerd in Krop toen ze hem bezig zag met een zelfportret. Zij nodigde hem uit huiselijke bijeenkomsten bij te wonen, waar onder andere Bernard Shaw kwam. Ook bracht ze Krop in contact met de schilder/lithograaf Gerald Spencer Pryce. Hij raadde Krop aan schilderlessen te nemen. Dit was een zaadje dat in vruchtbare bodem viel. Krop nam ontslag bij de Blands en volgde een zomercursus op de Heatherly's of Fine Art in Londen.

Rijksacademie

Eenmaal terug in Nederland, hij was ondertussen een goed opgeleide banketbakker, liet Hildo zijn ouders weten dat hij toch liever kunstenaar wilde worden. Eind 1907 vertrok hij opnieuw naar Frankrijk om er teken- en schilderlessen te gaan volgen aan de vrije Académie Julien in Parijs.

In deze periode begon hij tevens met het boetsen van volkstylen. Omdat hij in zijn directe omgeving meer waardering ondervond voor zijn kleifiguren dan voor zijn teken- en schilderwerk, verschoof zijn ambitie in toenemende mate naar het beeldhouwen. Om die reden meldde de 24 jarige Krop zich in 1908 aan als leerling aan de Rijksacademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. In 1911, na het behalen van het einddiploma van de Rijksacademie, schreef Krop zich in voor de Prix de Rome met een in gips uitgevoerde schets (Cain door de pijl van Lamech gedood). Hij behaalde hiermee de tweede prijs.

Beginperiode

Hoewel aan de zilveren medaille van de Prix de Rome geen jaargeld was verbonden, kreeg Krop toch de gelegenheid zich gedurende een jaar in het buitenland te oriënteren. De winter van 1911-1912 bracht hij door in Berlijn, waar hij lessen volgde aan de Kunstgewerbeschule, een kunstnijverheidsopleiding. Hier leerde hij onder meer de techniek van het snijden in leisteen, een vaardigheid die hem later van pas zou komen bij het vervaardigen van penningen. Via Rome en opnieuw Parijs vestigde de jonge kunstenaar zich eind 1912 definitief in Amsterdam om zich verder te bekwamen in verschillende technieken. Het hakken in steen had hij niet geleerd aan de Rijksacademie. Die opleiding bestond nog niet en

zou pas in 1914 als onderdeel van de beeldhouwopleiding ingevoerd worden. Zijn vriend John Rädcker, zoon van een steenhouwer en inmiddels zelf een bedreven bewerker van steen, had hem al eerder de beginselen en de fijne kneepjes van het hakken in verschillende steensoorten geleerd. Om in zijn levensonderhoud te voorzien ging hij werken als meubelmaker-in-opleiding bij de Amsterdamse meubelmaker W. Gieben. Hier kreeg hij een gedegen opleiding als meubelmaker. Van de voorman Anton Stoltz leerde Krop de techniek van het houtsnijden. Bijzonder is dat deze Stoltz later veel werk van Krop zou gaan uitvoeren als voorman in het atelier van Krop.

Gezin

In 1914 trouwde Krop met Mien Sleef. Zij was de dochter van de

voorzitter van de Amsterdamse SDAP-afdeling en typograaf J.W. Sleef. De omgang met het gezin Sleef zal Krops' politieke vorming ongetwijfeld hebben beïnvloedt. Anders dan Krop die goedaardig van karakter was, hoewel hij zeer boos kon worden, had Mien een felle en fanatieke natuur. Naast hun twee kinderen Helen en Johan, die voorspoedig opgroeiden, overleed hun derde kind Hein al heel jong. Vanaf 1920 woonde het gezin naast het atelier aan de Plantage Muidergracht.

Scheepvaarthuis

De architect Piet Kramer introduceerde in 1914 Hildo Krop bij de architect van het nog te bouwen Scheepvaarthuis, J. M. van der Meij. Hierdoor kwam het contact tot stand tussen Krop en de eerstverantwoordelijke beeldhouwer van het Scheepvaarthuis, H. A. van den Eijnde. De uitvoering van het beeldhouwwerk aan het Scheepvaarthuis werd verzorgd door een groep beeldhouwers onder leiding van Van den Eijnde met als zijn eerste assistent Hildo Krop.

Het werk aan het Scheepvaarthuis was voor de ontwikkeling van Krop van grote betekenis. Hij leerde hier het bewerken van een ongelofelijke verscheidenheid aan materialen: van gebakken aarde tot graniet, van gips en hout tot lood en ijzer. Maar eigenlijk was het werk aan het Scheepvaarthuis

voor alle beeldhouwers van groot belang. Hier werd voor het eerst in Nederland door de beeldhouwers met luchtdrukhamers gewerkt.

Publieke Werken

De door Krop verrichtte werkzaamheden aan het Scheepvaarthuis trokken zo de aandacht van A.W. Bos, de directeur van de Amsterdamse Gemeentelijke Dienst der Publieke Werken, dat hij de wethouder verzocht hem

te machtigen een regeling te treffen, waarbij Krop een gedeelte van zijn tijd en werkkraft ter beschikking zou kunnen stellen voor belangrijke werken die bij de Dienst in uitvoering waren. Het honorarium was fl. 7,50 per halve werkdag, inclusief de atelierhuur aan de Plantage Muidergracht. Bovendien werd het loon van de uitvoerders evenals de huur van de benodigde hakmachines door de gemeente betaald. Er werd bepaald dat Krop voor elke opdracht een ontwerp in klei en een gipsafgietsel diende te leveren en uiteraard het definitieve werk, dat meestal gehakt werd in steen. Dit voorstel werd 16 juni 1916 bekrachtigd en nooit meer gewijzigd, op de honorering en een onderbreking gedurende de Tweede Wereldoorlog na. Gedurende dit dienstverband zijn heel veel werken tot stand gekomen. Aan veel scholen en andere openbare gebouwen in de stadsuitbreidingswijken die tussen de beide wereldoorlogen werden gebouwd, werd beeldhouwwerk van Krop toegepast. Maar ook aan de Amsterdamse bruggen ontstond werk van Krop. Begin twintigste eeuw werden in Amsterdam in de nieuwe wijken aan de rand van de stad maar ook in het centrum, vanwege de toename van het verkeer, veel bruggen gebouwd en verbouwd. Voor meer dan twintig bruggen, bijna allemaal ontworpen door de architect Kramer (die evenals Krop een dienstverband had bij dezelfde gemeentelijke dienst), heeft Krop beeldhouwwerk gemaakt. Door de samenwerking met verschillende architecten in Amsterdam, kreeg

Krop ook regelmatig opdrachten aan bouwbeeldhouwwerk elders in het land. Voor bankgebouwen, kerken, scholen, woningcomplexen en winkels maakte hij de meest uiteenlopende sculpturen.

Tweede Wereldoorlog

In mei 1941 werd de discussie over de monopoliepositie van Krop voor de derde keer geopend, dit keer door de wethouder van Kunstzaken J. Smit. Deze wethouder was lid van de al voor de oorlog opgerichte Nederlandse Cultuurkring, die sympathiseerde met de gedachte van een nationalistische cultuur en die zich afzette tegen de antifascistische beweging. Door de gemeente was inmiddels besloten dat elke kunstenaar zou kunnen inschrijven op kunstwerken aan bouwwerken. Al op 20 mei 1941 werd de directeur van Publieke werken verzocht om met spoed op te geven welke opdrachten aan Krop in een zodanig stadium verkeerden, dat ze alsnog zouden kunnen worden geannuleerd. Op 10 juni antwoordde directeur De Graaf, dat Krop geen werk in voorbereiding of uitvoering had, maar dat drie opdrachten zich in een dergelijke fase bevonden, dat ze redelijkerwijs niet meer konden worden teruggedraaid. Dit betrof beeldhouwwerk aan de bruggen aan het Vondelpark, Weesperplein en Parnassusweg. De ontslagbrief aan Krop is gedateerd 14 juli 1941.

In de Tweede Wereldoorlog waren het vooral de beeldhouwers, en dan met name de Amsterdamse leden van de NKB, die protesteerden tegen het Kultuurkamerbeleid van de Duitse bezetter. Toen begin 1942, tijdens een vergadering van de NKB enkele beeldhouwers met Duitse sympathieën, overwogen om toch maar te tekenen voor de Kultuurkamer, verlieten Gerrit van der Veen, Fred Carasso, Leo Braat en Hildo Krop de bijeenkomst, waarbij penningmeester Braat de kas meenam. Het geld

zou voornamelijk worden gebruikt om kunstenaars in moeilijkheden financieel te kunnen helpen. Krop werd later nog gepaaid om lid te worden van de Kultuurkamer, waarbij hem herstel van de werkverhouding en een belangrijke opdracht in het vooruitzicht werd gesteld. Krop weigerde resoluut. Hij zou nog liever weer als kok gaan werken. Gedurende de oorlog kreeg Krop alleen een paar privé-opdrachten en maakte veel vrij werk. Hoewel het bekend was dat Krop er een antifascistische mening op na hield, werd hij pas in januari 1944 opgeroepen om te worden verhoord door de Duitse politie. Hoewel van veel kanten Krop het advies kreeg om onder te duiken, meldde hij zich toch bij het hoofdkwartier van de SS in de Euterpestraat in Amsterdam. Hij werd gedurende drie uur verhoord door een Nederlander in het bijzijn van een Duits officier. Op een gegeven moment wilde men hem laten gaan, maar de ondervrager zei: 'Toch heb ik het gevoel dat je me belazert!' Krop, die zijn hoed al op had, zette die weer af en zei: 'Wel, dat neem ik niet!' Tenslotte liet men hem toch vertrekken.

Na de oorlog

Al vrij snel na de bevrijding kwam de verbroken verhouding tussen de gemeente en Krop aan de orde. Er werd voorgesteld om eerherstel te verlenen door Krop de opdracht te geven om een beeldje te maken voor een locatie aan het Rokin (Fortuna). Het college vreesde echter dat daaruit opgemaakt zou kunnen worden dat Krop opnieuw 'het monopolie voor de opdrachten voor de Dienst van Publieke werken zou moeten hebben'. Er werd besloten dat Krop wel de opdracht voor het beeldje aan het Rokin zou krijgen, maar dat hij niet in zijn oude positie bij Publieke werken zou terug komen. Een bezoek aan Krop van de wethouders voor Kunstzaken en Publieke Werken, in gezelschap van de stadsarchitect Hulshoff had echter tot resultaat, dat dit besluit werd teruggedraaid. Krop werd wel duidelijk gemaakt, dat 'gezien de ontwikkeling van de Nederlandse beeldhouwkunst, dat in de toekomst

ook aan andere talentvolle krachten van Gemeentewege opdrachten behoren te worden gegeven'. Krop was het hier van harte mee eens. Hij gaf bij herhaling blijk van zijn waardering voor de jonge garde. Maar toch hield hij een gevoel van teleurstelling over aan de manier waarop dit allemaal tot stand kwam. De opdracht voor het beeldje aan het Rokin ervoer hij als een doekje voor het bloeden. Zó kon hij niet ingaan op het voorstel. Hij vond dat B&W de culturele kant van de zaak verwaarloosden. Het ging niet om hem, maar om het culturele belang van zijn werk voor de stad. 'Zelfs al wilde u de oude regeling niet weer in werking laten treden, dan had dit toch wel op een andere manier kunnen gebeuren, met althans enige waardering voor de vele werken'. Uiteindelijk herstelde de gemeente de fout. Wethouder De Roos sprak op 3 januari 1946 zijn erkenning uit over verdiensten van Krop voor de stad. Vervolgens accepteerde Krop alsnog de opdracht voor het beeldje Fortuna, het oude dienstverband ging weer in en maakte Krop opnieuw deel uit van de heropgerichte commissie voor

opdrachten van beeldhouwwerk. Na de Tweede Wereldoorlog ontstond er een golf van opdrachten voor verzets- en herdenkingsmonumenten. Een van de eerste monumenten, die Krop ontwierp, was dat voor de Nieuw Ooster (begraafplaats in Amsterdam-Watergraafsmeer) ter nagedachtenis van de achttien mannen die waren terecht gesteld na de Februaristaking in 1941. Ook ontwierp hij herdenkingsmonumenten o.a. aan de Marnixstraat in Amsterdam, Steenwijk, Kampen en Den Haag.

Stadsbeeldhouwer van Amsterdam
Op 21 februari 1956 werd Krop eindelijk officieel 'Stadsbeeldhouwer van Amsterdam'. Bij deze eretitel werd hij tevens benoemd tot adviseur van Publieke Werken voor de beeldhouwkunst. Ook kreeg hij de opdracht van de gemeente een monument te ontwerpen voor de architect H.P. Berlage, dat geplaatst zou worden op het Victorieplein. Dit was een eervolle, maar zware opdracht voor de 72-jarige Krop, omdat het beeld en sokkel naar zijn mening in natuursteen uitgevoerd

moest worden. Van de mogelijkheid het in brons uit te voeren, een suggestie van zijn bezorgde vrouw, wilde Krop niets weten. Het zou tien jaar duren voordat het beeld onthuld zou worden.

Laatste jaren

In de eerste helft van de jaren zestig liet Krops gezondheid steeds meer te wensen over. Het auto-ongeluk dat hij eind 1963 kreeg verslechterde zijn gesteldheid behoorlijk. Maar op 26 februari 1964 was hij voldoende hersteld om de huldiging voor zijn tachtigste verjaardag in zijn geboorteplaats Steenwijk te ondergaan. Enkele maanden later volgde een uitgebreide solotentoonstelling in het Stedelijk Museum in Amsterdam.

Hildo Krop stierf in het harnas. Op 20 augustus 1970 overleed hij in zijn atelier aan de Plantage Muidergracht aan een hartaanval.

Blog

De grote wisseltruc

Geschreven door Hoofdagent Joris

Het is een nazomerse dag. Ik loop door een drukke winkelstraat van de stad. Ergens op een terras zitten een man en vrouw. Ze hebben net een biertje en een cola besteld. Op het eerste oog lijkt er niets aan de hand. Toch zit het me niet lekker. Ik ken die man ergens van...

Ik besluit langs het terras te lopen om ze beiden even te bekijken, wellicht dat er een lampje gaat branden. Ik heb dat wel vaker, dat ik gezichten herken. Met ons team hebben wij in de afgelopen zeven jaar meer dan tweeduizend verdachten aangehouden. De vraag is altijd: Waar ken ik hem van? Is het een winkeldief, zakkenroller, oplichter, fietsendief of iemand van de geldwisseltruc?

Als ik het terras voorbij loop zie ik dat de man mij meteen aankijkt. Ik denk: "Die is op zijn hoede. Geen ontspannen toerist, maar een gespannen boef". Ik loop verder en besluit twintig meter verderop schuin over te steken. Dat geeft mij de gelegenheid om achterom te kijken. Zogenaamd om het aankomend verkeer van links en rechts te bekijken.

En daardoor kan ik zien hoe het tweetal op mij reageert.

Als ik hun reactie zie, weet ik genoeg. Het zijn maar kleine signalen, maar ik weet

inmiddels precies waarop ik moet letten; dit zijn duidelijk boeven. Gezien hun setting, een drankje drinken op een terras, krijg ik het vermoeden dat het om iemand van de geldwisseltruc gaat. Om hun argwaan niet te wekken loop ik verder.

Bij de eerste zijstraat sla ik gelijk rechtsaf. Via andere zijstraten kom ik zo snel mogelijk weer terug op de winkelstraat, maar op een ander punt dan zojuist. Zij denken: "Die is weg." Ik denk: "Het feest is begonnen." Ik geef mijn bevindingen door aan mijn collega's, die gelijk aansluiten bij mijn volgactie. Ondertussen zoek ik in mijn telefoon naar foto's die ik heb gemaakt van criminelen die de geldwisseltruc toepassen. Ik word bevestigd in mijn vermoeden. Een oude foto uit 2017, daar staat hij op. Hij is weer terug, alleen nu samen met een vrouw.

Na ongeveer tien minuten is het biertje op en loopt de man naar de bar. Hij wil betalen. Nu is het moment om toe te slaan. Ik besluit om vanaf de buitendeur heimelijk zicht te houden op zijn handelingen. Ik zie dat hij een biljet van 50 euro aanbiedt. De caissière wil het biljet aannemen, maar de man trekt het biljet even terug waardoor zij misgrijpt. Daarna biedt hij het biljet weer aan en wappert er

even mee. Ondertussen graaft hij met zijn andere hand in zijn broekzak naar kleingeld om het bedrag "passend" te maken. De caissière heeft zich inmiddels naar de kassa omgedraaid en al berekend dat de man 45 euro moet terugkrijgen. Dat is haar fout. Als zij zich weer omdraait, heeft de man het 50 eurobiljet terug in zijn broekzak gestoken. Alleen het kleingeld ligt nog op de bar.

De caissière geeft de 45 euro terug en vraagt vertwijfeld naar het 50 eurobiljet. "Nee, die heb ik je net gegeven," is zijn reactie. De caissière herinnert zich dat hij het biljet aanbood. In gedachte ziet ze het wapperende 50 euro biljet nog voor zich. Heb ik deze dan toch aangenomen...? Hij kreeg het voordeel van de twijfel. De man loopt weg en de vrouw volgt hem snel. De geldwisseltruc is gelukt. Uiteindelijk blijven wij het stel twee uur volgen. Tot drie keer toe lukt het de man om de geldwisseltruc toe te passen. We hebben meer dan genoeg bewijs om hen aan te houden. En dat vond de rechter ook. Drie maanden celstraf is het vonnis.

Regelmatig plaatsen we in onze Attentie een blog van een collega uit het land. Een aantal maanden geleden kwam Brugt Peper er achter, dat zijn collega en wijkagent Patrick van der Wal uit ons politiedistrict Gelderland-Zuid, ook blogs schreef. Daarom plaatsen we komende Attenties een blog van hem, maar eerst een kennismaking. Wij wensen u veel leesplezier.

Aangenaam:

Ik ben Patrick van der Wal (48), gevoelscoach, schrijver, politieagent, ex-militair en veteraan. Aan de buitenkant een standaard man van middelbare leeftijd. In het dagelijkse leven politieagent. Ik heb een vrouw, drie pubers en een hond. Eigenlijk net als ieder andere burger, maar...ergens klopt er iets niet. In mij zat altijd een aanwezige onrust en tal van emoties die ik niet kon verklaren. Wie ben ik eigenlijk en waarom voel en ervaar ik de emoties zo heftig?

Blog: Thuisfront

Mijn partner Esmeralda zei ineens uit het niets: "Waarom schrijf je niet eens wat over de beleving van hoe ik, onze kinderen en je familie jouw werk als politieagent ervaren?"

Deze vraag kwam binnen en raakte me spontaan. Ik had het alleen maar over mijzelf beseft ik. Mijn strijd, ervaringen, depressie, gevechten en zoektocht. Ik dacht ineens aan mijn politiecollega's en hun thuisfront.

Hoe gaan mijn collega's om met hun soms heftige ervaringen. Bespreken zij dit thuis? Hoe gaan hun partners om met de emoties van hun partner die politieagent of militair is? Wat in het ergste geval als hun partner door het werk PTSS oploopt?

Zelf hoor ik wel eens dat collega's

niets bespreken over datgene wat zij op het werk meemaken. Het gaat mijn voorstelling te boven. Natuurlijk kan ik niet oordelen of het waar is wat ze zeggen. Toch denk ik dat menig collega zich stoerder voor doen dan dat ze zijn. Ik was als jonge militair en diender namelijk ook zo.

In 2002 zat ik met een 'burn-out' thuis. Als een gewond vogeltje zat ik op de bank. Totdat er onverwachts twee collega's tijdens de dienst spontaan langskwamen. Onbewust maakte ik mij groot en deed 'popie-jopie' alsof er niet aan de hand was met me. Toen de collega's weer weggingen, keek Esmeralda mij vol ongeloof aan. Ik keek haar vragend aan. "Wat?", vroeg ik.

"Ongelooflijk dat jij je ineens zo stoer voordoet!", zei ze geagiteerd. Zelf heb ik wel behoefte om mijn gevoel en (heftige) gebeurtenissen te bespreken. Misschien niet altijd direct omdat ik het zelf nog moet laten indalen.

Esmeralda is voor mij een luisterend oor en ik krijg regelmatig feedback vanuit haar perceptie. Dat is een voordeel omdat zij geen last heeft van 'politiedeformatie'.

Dat helpt mij enorm. Ooit was het mijn droom om politieagent te worden. Ik had wel enig idee wat me te wachten stond alleen had ik er geen idee wat het zou doen met mijn gevoel.

Nu zoveel reanimaties later die ik heb gedaan, klappen die ik heb gekregen en uitgedeeld, de beledigingen die ik heb ondergaan, slechtnieuwsgesprekken die ik heb moeten voeren om te vertellen dat hun zoontje is overleden, de HIV-protocollen die ik heb moeten doorlopen omdat ik meerdere malen bloedcontact hebt gehad met een verdachte, de zelfdodingen waarmee ik werd geconfronteerd.....

Thuiskomen bij je gezin, bij je thuisfront is niet vanzelfsprekend. Het is ook niet normaal dat een thuisfront getuige is van het werk wat ik doe en wat zij ervan meekrijgen. Ik heb mij nooit eerder afgevraagd wat er in hen zou omgaan als ik stil was of als wij maanden in onzekerheid zaten of ik HIV-besmet zou zijn na maanden in spanning te hebben gezeten. Ik had er eerlijk gezegd nooit eerder over nagedacht.

Het thuisfront waar ik ook mijn familie onder schaar ben ik dankbaar. Zonder jullie zou ik het werk uiteindelijk niet meer kunnen doen, denk ik. Mijn thuisfront is mij alles.

Home
Sweet
Home

Europa – 2017 Tour de France.

Foto's: Max Walg

Merk: Type; R1200 RT

Merk: Type; Boxer

Merk: Type; Nouvelle 3008

Op avontuur door Londen – Engeland

Tekst; Martin van Trudy van der Putten

Foto's; Martin & Trudy

Deel I.

Hopelijk zijn er al weer wat Coronamaatregelen opgeheven maar op het moment dat wij dit op papier zetten zitten we er nog dik in.

Maar zoals jullie wel al eerder hebben kunnen lezen in de *Attentie* gaan Trudy en ik geregeld op reis. Zo zijn we ook al heel veel keren in Londen geweest. We logeren dan in een hotel aan de rand van Londen en gaan met de metro naar de stad. Het voordeel van logeren in een van de hotels in Leatherhead of Ilford is dat je (gratis of tegen een gering bedrag) kunt parkeren bij je hotel en niet een dure parkeerplaats moet opzoeken in de stad. Ook heb je geen last van de stadstol die je moet betalen als je Londen in wil rijden. Wij zoeken altijd een hotel welk op loop afstand van de metro is gelegen. In de voorsteden van Londen zijn genoeg hotels te vinden. In dit stukje proza zal ik enkele, voor ons hoogte punten, omschrijven. Oké op naar Londen.

Postel Museum, 15-20 Phoenix Place, London WC1X. Van dit museum maakt ook de 'Post Office Underground Railway' - kortweg de Mail Rail deel uit. Deze Mail Rail heeft zo'n 75 jaar ondergronds de post vervoerd van Whitechapel, in het oosten van Londen, naar Paddington in het westen van de Britse hoofdstad. Vanaf 2003 lag het systeem er werkeloos bij. Tot in 2017. Nu is vlakbij het Postmuseum een deel van de Mail Rail opengesteld voor het publiek.

Daar kun je nu ondergronds in een replica-trein(tje) een circa 15 minuten durende trip in een kleine wagon maken. De reis gaat over een 1 km lange loop waar vroeger zo'n 22 uur per dag de post werd vervoerd. Dat was uiteraard over een veel langer traject. De wagons zijn klein, maar met 1,86 meter hield ik net m'n haar nog vrij van het plafond van de mini-wagon. Aan het begin van de rit, die tevens het eindpunt is, is op de platforms een tentoonstelling ingericht, inclusief allerlei apparatuur. Onderweg is er tijdens de rit uitleg en wordt er twee keer eventjes gestopt.

Een klein stukje geschiedenis over het ontstaan van deze mail rail.

De geboorte van de ondergrondse

spoorlijn

Aan het begin van de 20e eeuw zorgden de drukke straten en mist ervoor dat de post die tussen de belangrijkste postkantoren en treinstations in Londen werd vervoerd, ernstige vertraging opliep. In 1909 werd een departementale commissie opgericht om het gebruik van ondergrondse pneumatische en elektrische spoorwegen te bestuderen. In februari 1911 adviseerde het de aanleg van een elektrische spoorweg met treinen zonder bestuurder. Hun aanbevelingen werden aanvaard en in 1913 werd de Post Office (London) Railway Bill als wet aangenomen. De nieuwe spoorlijn zou uit zes en een halve mijl aan tunnels bestaan op gemiddeld 21 meter onder de grond. Het zou de westelijke en oostelijke uiteinden van Londen verbinden, met acht stations in Paddington District Office; Western Parcels Office; Western District Office; Western Central District Office; Mount Pleasant; King Edward Building; Station Liverpool Street en Eastern District Office.

De bouw van de tunnels begon in 1914 en tegelijkertijd werd een korte experimentele baan, compleet met één auto, aangelegd op Plumstead Marshes.

Het tunnelwerk werd voltooid in 1917, maar de Schatkist stond het postkantoor niet toe om de operationele apparatuur in oorlogstijd te bestellen of te installeren. Door de hoge materiaalkosten na de oorlog konden de werkzaamheden aan de spoorlijn pas in 1923 worden hervat. De spoorlijn werd uiteindelijk geopend op 5 december 1927 met pakketverkeer tussen Mount Pleasant en Paddington. Mount Pleasant naar Liverpool Street is van 19 tot 24 december geopend voor kerstpakketten en vanaf 28 december voor een volledige pakketdienst.

Tijdens een van deze speurneustochten door Londen hebben we een bezoek gebracht aan het The

Liverpool Street naar Eastern District Office ging op 2 januari 1928 open voor pakketten. Het brievenverkeer begon op 13 februari met de opening van het West Central District Office-station, gevolgd door Western District Office op 12 maart.

Treinen en tunnels

De treinen rijden in een enkele tunnel, 9ft in diameter, met een dubbele 2ft spoorbreedte. Bij de naderingen van het station splitst de hoofdtunnel zich in twee 7ft-tunnels, elk met een enkel spoor. Hoewel de treinen veel kleiner zijn dan in de metro van Londen, zien de stations er ongeveer hetzelfde uit, met grote ronde muren en het vertrouwde geluid van naderende treinen.

De tunnels werden tijdens de Eerste Wereldoorlog gebruikt om kunstschaten van de National Portrait Gallery en de Tate Gallery op te slaan en te beschermen.

Het oorspronkelijke rollend materieel van 90 treinen moest binnen drie jaar worden vervangen vanwege overmatige slijtage aan het spoor. In 1930 werden nieuwe treinen geïntroduceerd, waarbij elke trein met een lengte van 27 voet vier postzakcontainers kon vervoeren. Elke container bevatte gemiddeld 15 zakken brieven of zes zakken pakketten. In de jaren zestig werden vervangende treinen uitgetest en in 1980 werd een nieuwe vloot geïntroduceerd. Wijzigingen aan de metro

De stations van Western District Office en Western District Office sloten in 1965. Ze werden vervangen door een station in het nieuwe Western District Office in Rathbone Place, geopend op een nieuw afwijkend stuk spoor op 3 augustus 1965. Ter markering zijn 60e verjaardag in 1987, veranderde de Post Office Underground Railway zijn naam in 'Mail Rail' en sommige treinen werden herbouwd met gestroomlijnde behuizingen. Een andere recente wijziging aan de treinbesturingsapparatuur zorgde ervoor dat treinen konden worden omgeleid, zodat de zeldzame

vertragingen door incidenteel pech tot het verleden behoren.

Staple Inn;

Lopend vanaf het "Chancery Lane" metrostation naar het Postal Museum kom je onderweg het gebouw "Staple Inn" uit 1585 tegen. De naam 'Staple' komt waarschijnlijk van de pakhuizen die zijn gebouwd in de tijd van Edward I's in 1275 om de belasting op wol makkelijker te kunnen innen. De huidige "Staple Inn" dateert uit 1585. Het gebouw overleefde als een van de weinige gebouwen in dit stadsdeel de brand in Londen. De Grote brand van Londen was een stadsbrand die vanaf zondag 2 september tot en met donderdag 6 september 1666 door het centrale deel van de City van Londen raasde. In 1944 werd de Stable Inn zwaar beschadigd door een Duitse V2 raket. Na de oorlog werd het gebouw weer gerestaureerd en in oorspronkelijke staat terug gebracht. Vergeet ook niet even op de binnen plaats te gaan kijken.

Temple Church is een kerkgebouw in de City of London, gelegen tussen Fleet Street en de Theems. De kerk is gebouwd door de Tempeliers als hun Engels hoofdkwartier en werd ingewijd op 10 februari 1185 door Patriarch Heraclius van Jeruzalem. Tijdens de regeerperiode van Koning John (1199–1216) diende het gebouw als koninklijke schatkist, wat werd ondersteund door de rol van de Tempeliers als internationale bankiers. Het gebouw is beroemd om zijn ronde vorm, een algemeen kenmerk voor kerken van de Tempeliers, en om de 13e en 14e eeuwse stenen beelden. In de Tweede Wereldoorlog werd de kerk zwaar beschadigd door Duitse bombardementen, nadien is de kerk gerestaureerd.

12e-15e eeuw

Door de snelle groei van de Orde van de Tempeliers in het midden van de 12e eeuw, was er behoefte aan een hoofdkwartier en plaats van samenkomst van voldoende grootte. Daarom kochten ze het terrein waar behalve de kerk, ook woonvertrekken, militaire trainingsfaciliteiten en recreatiegelegenheid voor de monniken werden gerealiseerd. Het kerkgebouw bestaat uit twee delen: het oorspronkelijke ronde kerkgebouw, de Round Church dat nu dienst doet als schip, en een rechthoekig deel dat ongeveer een halve eeuw later aan de oostkant is aangebouwd, het priesterkoor. De ronde kerk heeft een diameter van ongeveer 17 meter, en bevat een zestal oudst-bekende pilaren van gesteente uit Purbeck.

Koning Hendrik III (1216–1272) wilde in de kerk worden begraven. Om dat mogelijk te maken, werd in het begin van de 13e eeuw de oorspronkelijke aanbouw aan de oostzijde afgebroken en vervangen door een grotere. Deze werd ingewijd op Hemelvaartsdag van het jaar 1240 en bestaat uit een middenbeuk en twee zijbeuken. De hoogte van het gewelf is 12 meter. Hoewel een van zijn kinderen in het middenschip werd begraven veranderde Henry III zijn wens, en

werd begraven in Westminster Abbey. Nadat de Orde van de Tempeliers in 1307 uitgespeeld raakte, bracht koning Eduard II de kerk onder de bezittingen van de Kroon.

Nu we toch in de middeleeuwen van Londen zitten is een bezoek aan de St. Bartholomew's Gatehouse ook te doen. Trots bij de ingang van een van de oudste kerken in de stad staat St Bartholomew's poortgebouw, een zeldzame overlevende van Tudor Londen.

De kerk die het poortgebouw beschermt, Sint-Bartholomeus-de-Grote, werd in 1123 gesticht als een

Augustijner klooster. Hoewel het de eerste eeuwen van zijn bestaan relatief ongeschonden bleef, werd bij de ontbinding van de kloosters in 1536 een aanzienlijk deel van het gebouw verwoest, inclusief het schip.

Ongeveer vijftig jaar later, in 1595, greep een plaatselijke bewoner genaamd William Scudamore de gelegenheid aan om een nieuwe woning te bouwen bovenop de overblijfselen van de zuidelijke deuropening van het schip, met name een vakwerkhuis met twee verdiepingen en een kleine zolder. Hoewel de residentie naar Tudor-normen relatief bescheiden was, maakte het wat het aan grandeur

ontbeerde het meer dan goed door de locatie en werd het - op wonderbaarlijke wijze - gespaard voor de Grote Brand van Londen in 1666 door de enorme muren van de naburige priorij.

Inderdaad, de priorijmuren hebben niet alleen het poortgebouw gered, maar ook de overgrote meerderheid van de huizen op de nabijgelegen Lakenmarkt. Een van deze overgebleven huizen (nr. 41) staat nog steeds overeind. Het Gatehouse is te vinden; 57A W Smithfield, London EC1A 9DS.

INFORMATIESYSTEEM CRUCIAAL VOOR BRANDWEER

Elektrisch rijden, accusystemen, waterstof en aardgas, talloze airbags en superhard plaatwerk. Het werk van de reddingsdiensten wordt moeilijker en zelfs gevaarlijk. Dankzij een uitgebreid online informatiesysteem - het Crash Recovery System - weten brandweerlieden hoe ze moeten werken bij een brand of crash.

Het werk is voor hulp- en reddingsdiensten enorm veranderd, vertelt bevelvoerder en specialist Technische Hulpverlening van de Veiligheidsregio Drenthe Sander Bosma. Bij een brand of ongeval is hun CRS-informatiesysteem daarom vrijwel onmisbaar.

Op laptop zien de hulpverleners al op weg naar de locatie waar ze op moeten letten en welke gevaren er met een specifieke auto zijn. "Tien, vijftien jaar geleden wist je als de brandweer meestal wel waar aan een bepaalde auto de gevaren zaten. Tegenwoordig is daar

geen beginnen meer aan, omdat er in de nieuwste modellen alle mogelijke systemen verborgen zitten."

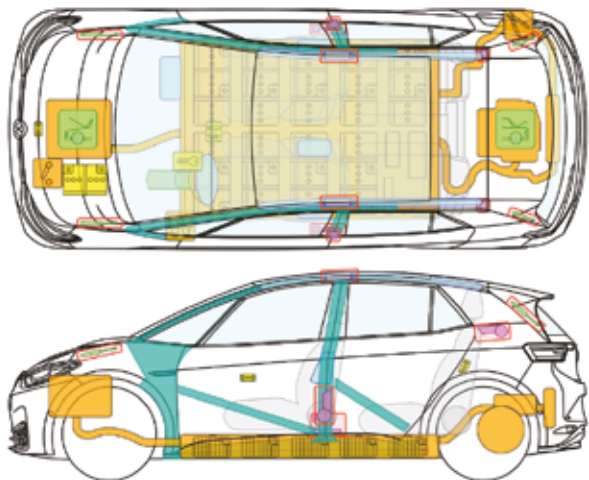
Hij laat zien hoe een mobiel informatiesysteem zoals CRS van Moditech voor brandweer, maar ook afsleepdiensten onmisbaar gereedschap is geworden. Met een computertablet in de hand wordt alle belangrijke informatie overzichtelijk en letterlijk met info en plaatjes gepresenteerd. Via de kentekenplaat weet de techniek precies wat voor voertuig het is. En waar de gevaren zitten.

Elke minuut telt

Bosma: "Elke minuut winst is cruciaal. Je moet de situatie snel beheersen en stabiliseren. Slachtoffers worden zo snel mogelijk bevrijd - en- indien nodig - en naar het ziekenhuis vervoerd."

"Als je een kentekenplaatnummer hebt zoeken we al onderweg ernaartoe met het CRS-systeem uit wat er speelt. Er is namelijk een link met de rijksdienst die auto's registreert en daar wordt in dit systeem automatisch

Volkswagen - ID.3 - Basic model - 5dr hatchback - 2020-2020
ID: 98740

- Hide roof
- Hide side
- Hide seats
- Deactivation
- Fire
- Submerged
- Show legend

uitgebreide informatie aan gekoppeld. Veel efficiënter dan ter plekke eerst te puzzelen met merk en type auto."

Die puzzel wordt steeds ingewikkelder nu de autotechniek razendsnel verandert. Je hebt immers met verschillende brandstoffen te maken, steeds vaker ook een voor reddingswerkers riskant hoog voltage accupakket of andere technieken waar je zeker rekening mee moet houden. Vaak is de informatie verbluffend gedetailleerd.

"Bij de bevrijding van een beknelde inzittende zie je bijvoorbeeld of je de stoel hydraulisch kunt doorknippen zonder een ingebouwd airbagsysteem te laten ontploffen. Dat geldt net zo voor de raamstijlen. Je wilt niet dat drukcilinders ontploffen, zodat je het gereedschap voor je hoofd krijgt."

Stift gebruiken

"Als gezagvoerder kan ik na aankomst met een stift op de auto aangeven waar de te vermijden punten zitten. Gasveren of airbagtechniek bijvoorbeeld. Ook belangrijk: je wilt weten waar in de auto extreem sterk staal is gebruikt."

Brand of de dreiging van brand stelt je tegenwoordig waarschijnlijk voor extra uitdagingen? "Daar ben je met de informatie ook op voorbereid. Bij gangbare brandstoffen weet je door ervaring ook zo hoe je dat aanpakt, maar het wordt anders wanneer er een aardgassysteem aan boord is. Met een druk die oploopt op tot 200 bar."

Dankzij de informatie - vertelt Bosma - kunnen hulpdiensten onder allerlei omstandigheden efficiënter werken. Zo is er bijvoorbeeld een hoofdstuk 'In Water'. Wat zijn de eisen en gevaren dan bij die specifieke auto.

"Tegenwoordig wil je ook weten: waar zitten accu's? Hoe deactiveer je de systemen? Waar zit de service plug? Die situatie moet je snel veiligstellen, zeker als er water in het spel is. Of brand." Bosma onderstreept dat juist de

nieuwe accugeneraties aandacht vragen. Bij een nikkel-metaalhydride accu moet je nog steeds de juiste stappen nemen, maar is het gevaar duidelijk minder. De nieuwere lithiumion techniek - zegt hij - kan een heel ander verhaal zijn. Het accupakket slaat dan zagezegd op hol. "Er kan een situatie ontstaan dat voor ons bijna niet meer te stoppen is, een zogenoemde thermal runaway. Wanneer we de accu niet stabiel krijgen en ook koelen niet werkt, laten we soms een dompelcontainer komen. Dan wordt de auto dus ondergedompeld onder water afgevoerd."

Brandstofcel en waterstof

Wie de autowereld een beetje volgt, ziet net als Bosma, dat er nog veel meer uitdagingen in het vat zitten. Brandstofcel auto's met waterstofgas als brandstof bijvoorbeeld. Het gas heeft een druk van 350 of 700 bar dan.

Daarnaast heb je alles aan boord dat ook een gewone elektrische auto heeft. Een wat kleiner batterijpakket, maar wel gastanks, drukleidingen en gevaarlijke hoog voltage kabels.

Zonder actuele en exacte informatie is het alsof je met boobytraps je hulverlening doet. Niet voor niets wordt de database waar het tablet aan is gekoppeld maandelijks vernieuwd. De ontwikkelingen staan niet stil, want leverancier Moditech Rescue Services heeft inmiddels ook elektrische motorfietsen in het systeem gezet.

Bosma: "Het gaat nog veel verder voor ons. Denkaantractoren met elektrische aandrijving en een waterstofgas systeem. Omgebouwde waterstofbussen en -vuilniswagens. In ons land zijn er bedrijven die dergelijke systemen inbouwen. Voor elk type voertuig moet er informatie zijn waarmee je een voertuig in een noodsituatie aanpakt."

In extreme gevallen moeten stijlen hydraulisch worden 'doorgeknijpt'.

Met toestemming van de E.A.C. (Economische Automobiel Club)
Gevestigd te Apeldoorn Postbus 2760 7301 EG Apeldoorn geplaatst

Zichtbaar en aanspreekbaar

De politie is er voor u en wil daarom graag bij u in de buurt zijn. Dichtbij, zodat zij snel kan optreden als dat nodig is, maar ook om gemakkelijk contact te leggen. Zichtbaar en aanspreekbaar. Waarom? Daarom.....3 jaar geleden.

Begin februari 2021 kreeg collega Jimmy Hilgen een mail van een vriend waarmee hij regelmatig Battlefield onderzoek doet in het Reichswald. Jimmy vertelt hieronder over zijn hobby Battlefield onderzoek.

Keep their memories alive (hou hun herinneringen in leven)

GROESBEEK

Na 30 jaar zoeken heeft een vriendin van ons het graf gevonden van de toenmalige vriend van haar moeder maar had geen nabestaanden kunnen vinden. Op kerstavond nu 3 jaar gelden stond zij bij het graf en werd aangesproken door de oudste collega op de foto en heeft het verhaal aan hem verteld.

De oudste collega riep vervolgens de andere erbij om het verhaal aan te kunnen horen.

Omdat een uniform nu eenmaal de aandacht trekt kwam er ook o.a. een dame bij staan, dit kan uit interesse of nieuwsgierigheid geweest zijn, jij weet als geen ander hoe dit werkt. Deze dame doet veel aan het achterhalen van nabestaande van Canadese slachtoffers.

Hierna is het contact gelegd met de nabestaande in Canada waar zij super blij mee is.

Concreet, waren jou collega's niet in de buurt of niet in uniform dan was dit contact er nooit geweest.

Alvast bedankt en gezonde groeten,
Jan

werden alsof het een schiettent was, of de verschrikkingen in de Ardennen, Operatie Market Garden (Arnhem en Nijmegen), maar ook de minder bekende slagvelden op Sicilië, Zuid Italië en bijvoorbeeld het Belleau Wood nabij Euro Disney Parijs. Hier is verschrikkelijk hard gevochten in de Eerste Wereldoorlog door de Amerikaanse Mariniers waarbij zoveel zinloze doden aan beiden kanten zijn gevallen.

Als klein jongetje op de basisschool werd ik gegrepen door de verhalen vanuit de Tweede Wereldoorlog. Op de basisschool las ik de stripboeken van 'Van Nul tot Nu' en daarna de boeken van Klaar Norel: 'Engelandvaarders', 'Varen en Vechten' en 'Vliegers in het Vuur'. Door deze fascinerende verhalen ging ik een beeld vormen van hoe het er toen allemaal uitgezien moet hebben.

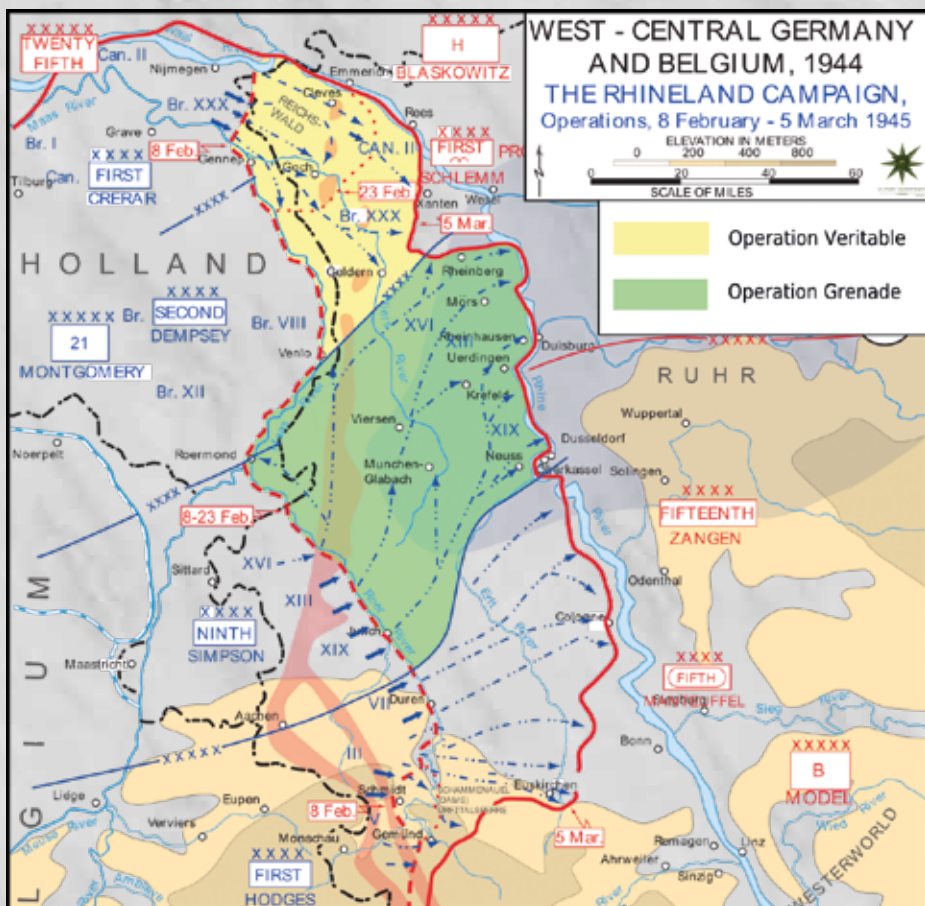
Door de jaren heen ben ik altijd gefascineerd gebleven door verhalen uit de Tweede Wereldoorlog en las ik me suf in boeken over lang vergeten slagvelden uit die tijd. Ook vond ik het erg interessant om die slagvelden, maar ook plaatsen waar

ander persoonlijk leed in die tijd was aangedaan te bezoeken. Zo moest ik naar Auschwitz, Sobibor en Majdanek om te zien wat de verschrikkingen waren die de nazi's in die tijd aanrichten onder de bevolking. Dit kun je in boeken lezen, foto's bekijken op internet of films bekijken, maar dat tipt bij lange na niet aan het feit als je er echt staat. Dan grijpt het je zo bij de keel dat je daar alleen maar rond kunt lopen en stil kunt zijn...

Ook de diverse slagvelden uit zowel de Eerste als Tweede Wereldoorlog zijn van die plekken waarvan je niet kunt bevatten dat het daar een hel geweest moet zijn. Ga eens op Omaha Beach in Normandië staan waar de Amerikanen neergemaaid

Door al deze verhalen in boeken, verfilmde series, verhalen van veteranen enzovoorts ben ik nog meer geïnteresseerd geraakt in met name de Tweede Wereldoorlog. Enkele jaren geleden kwam ik daardoor in aanraking met het graven adoptieprogramma op de Amerikaanse begraafplaatsen Henri Chapelle en Ardennes in België en die van Margraten in Zuid Limburg. Ik besloot daar enkele graven te adopteren en door deze adopties werd ik nieuwsgierig naar de achtergronden van mijn adoptanten. Dankzij het internet ben ik gaan spitten in de geschiedenissen van deze mannen en rolde ik zo in het wereldje van battlefieldresearching (in het Nederlands: slagveldonderzoeker). Ik kwam in contact met familieleden

(Schotten). Tjarco en ik besloten ons eerst te gaan richten op het zuidelijke gedeelte bij Milsbeek waar de Schotse 51e Highland Divisie gevochten had.

van de adoptanten en daaruit bleek grote waardering voor hetgeen het adoptieprogramma inhield. Zo ga ik een paar keer per jaar (helaas door de hele coronacrisis even niet) naar de genoemde begraafplaatsen om daar mijn eer aan de gesneuvelden te tonen in de vorm van een bloemetje of een kaarsje.

Door mijn onderzoek naar deze gesneuvelden is mijn kijk op bepaalde plaatsen waar zwaar gevochten is ook veranderd. Je loopt er meer met een gevoel en blik van dat een bekende van je daar ook gelopen heeft en nooit meer thuis is gekomen. Voor mij is het dan zaak om zo dicht mogelijk bij de plek te komen waarvan ik vermoed dat deze militair gesneuveld is.

Zo kwam ik enkele jaren geleden in contact met mijn maatje Tjarco Schuurman. Het bleek dat wij beiden een zelfde hobby hadden en ook door een zelfde soort bril naar de slagvelden keken.

Enkele maanden geleden besloten we om samen de handen ineen te slaan en onderzoek dicht bij huis te gaan verrichten. Het bleek dat we een gezamenlijke interesse hadden voor een best wel vergeten slag: Operation Veritable ofwel de Slag om het Reichswald. Het Reichswald gelegen tussen Groesbeek en Kleve is een aangelegd bos waar ontzettend zwaar slag is geleverd door de Canadezen, Schotten en Welshmen met aanvullingen van Engelse eenheden. Operation Veritable begon op 8 februari 1945 waarbij het gebied gelegen tussen Millingen aan de Rijn en Gennep ingedeeld was in diverse zones. De ondergelopen gebieden in de Ooijpolder en het gedeelte bij Wyler waren toevertrouwd aan de Canadezen, de gebieden grofweg gezegd nabij De Horst in Groesbeek en Breedeweg waren verdeeld onder de 15e Schotse Divisie, de 53e Welsh Divisie en de 51e Highland Divisie

Ons eerste gezamenlijke battlefield onderzoek was van start gegaan juist in het weekend dat ons land bedekt werd onder een flink pak sneeuw. Toch zijn we samen naar de bossen bij Milsbeek gegaan vergezeld door Tjarco's vader Simon, een oud politievrijwilliger van de regiopolitie Kennemerland. De bossen rondom 'De Diepen' zijn vergeven met loopgraven, schuttersputten en opgeblazen bunkers. De loopgraven en schuttersputten werden bemand door de Duitse Falschirmjäger (parachutisten) die bekend stonden als zeer geharde soldaten die niet snel opgaven. De Schotten moesten deze hooggelegen gebieden zien te veroveren onder moordend mitrailleurvuur, mortiervuur en artillerievuur. Vele jonge mannen sneuvelden tijdens deze eerste uren van Operation Veritable. Over de gehele frontlinie was dit beeld hetzelfde en dit is heden ten dage ook terug te zien aan de vele gesneuvelden op de Gemenebest Begraafplaatsen in het Reichswald, Milsbeek, Groesbeek, Jonkerbos en zelfs Uden, maar ook niet te vergeten op de Duitse begraafplaats in Donsbruggen. In totaal zijn er tijdens Operation Veritable en het daaruit voortvloeiende Operation Blockbuster aan Geallieerde zijde 23.000 man

verloren gegaan (gewond en gedood) en aan Duitse zijde 38.000.

De opgeblazen bunkers zijn overigens restanten uit de Eerste Wereldoorlog. Nu hoor ik u denken: Eerste Wereldoorlog? Toen was ons land toch neutraal? Ja, dat klopt inderdaad en deze bunkers zijn ook niet door oorlogsgeweld opgeblazen, maar als uitvloeisel van het Verdrag van Versailles nadat Duitsland de Eerste Wereldoorlog had verloren. Men moest van de Geallieerden deze bunkers vernietigen.

Eén van onze doelen van ons battlefield onderzoek is om de verhalen tot leven te brengen van de gesneuvelden. Zo kwamen we via sociale media in contact met familieleden van mannen die tijdens Operation Veritable waren gesneuveld. Deze familieleden waren

zo vriendelijk om de verhalen en dagboeken van hun familieleden met ons te delen. Zo had Tjarco contact gehad met de familie van Majoor Mike Reynell, 9e Britse Royal Tank Regiment. Mike Reynell is net na D-Day in Normandië geland met zijn eenheid en vervolgens door heel noordwest Europa getrokken. In de brieven die hij aan zijn ouders schreef gaf hij aan dat het niet altijd hard vechten was, maar dat als het knokken was het verlies van sommige mannen in zijn eenheid er behoorlijk inhakte. Zo kwamen de mannen van het B-Squadron van het 9e Royal Tank Regiment vrij ongeschonden door het Reichswald tot ze bij een verzamelpunt kwamen nabij Bedburg-Hau net buiten Kleve. Hier stonden ze opgesteld langs een landweg bij de bosrand en hadden net 30 krijgsgevangenen gemaakt toen de eenheid onder mortiervuur kwam te liggen. Een mortiergranaat raakte de koepel van zijn tank en Mike raakte ernstig gewond. Hij werd met spoed afgevoerd naar Huize Mariënbosch in Nijmegen waar hij aan zijn verwondingen overleed. Mike werd aanvankelijk begraven op de tijdelijke begraafplaats naast Mariënbosch gelegen aan de Sophiaweg in Nijmegen (wat nu de Koning Davidlaan in Heilige Landstichting is). Later is hij herbegraven op de Gemeenbest begraafplaats Jonkerbos. Eén van zijn maten schreef toen hij hoorde dat Mike gesneuveld was: "Ik hoorde dat Mike Reynell gestorven is en begraven is in Nijmegen. Verdomde oorlog, alle

aardigste mensen worden gedood".

Met z'n drieën hebben we getracht de plaatsen waar Mike Reynell geweest en uiteindelijk gestorven is in beeld te brengen. Vaak moet je het doen met niet meer dan een paar coördinaten en de verhalen die aan familieleden verteld zijn. Dit soort verhalen en beelden zijn erg waardevol voor volgende generaties en natuurlijk voor de familieleden van de gesneuvelden.

Dit soort verhalen delen we op onze eigen facebook pagina welke gewijd is aan Operation Veritable en ook zo heet. We zullen in de nabije toekomst nog meer verhalen weer tot leven proberen te krijgen.

Toch nog een WAARSCHUWING: Wees overigens op je hoede mocht je zelf op onderzoek uitgaan in de bossen van het Reichswald. Er ligt nog vrij veel niet ontplofte munitie wat door zogenaamde "hobbyisten" met metaaldetectoren wordt opgegraven en niet gemeld wordt bij de politie in Kleve of Tweestromenland. Weet dat het zoeken op Duits grondgebied ten strengste verboden is.

Wij zoeken overigens niet met metaaldetectoren en doen enkel onderzoek naar de plekken waar de mannen allemaal geweest zijn. Ook willen we in de nabije toekomst geïnteresseerden battlefieldtours gaan geven.

De politiewagens van Europa

Merk: Type; Passat - Politie Hamburg

Merk: Type; Sprinter - ME bus 2018

Merk Type; Fabia Hatchback - Politie Lissabon Lisboa

Merk: Type; Hilux SW4 - Policia Civil

Merk: Type; A4 Verkeerspolitie - Traffic-Cars

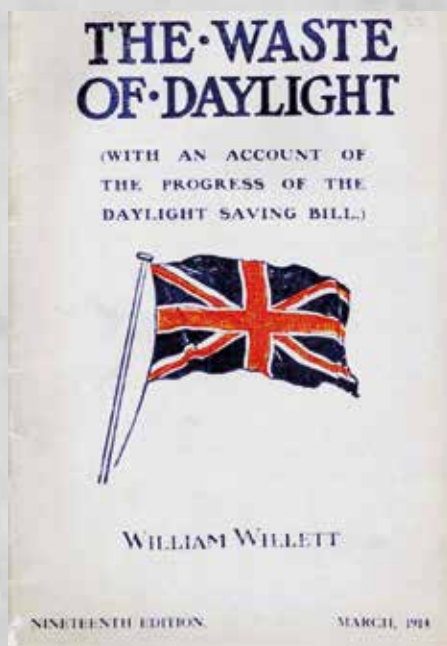
Merk: Type; V90 - Belgische Wegpolitie

Zomertijd en wintertijd, waarom en sinds wanneer?

In de nacht van zaterdag 27 op zondag 28 maart werd de klok weer een uur vooruit gezet. Het is dan weer zomertijd. Hoe lang doen we dat al, de klok verzetten, en waarom

eigenlijk?

William Willet – The Waste of Daylight

In Nederland zijn winter- en zomertijd in 1977 ingevoerd. Voor die tijd had men het jaren zonder gedaan. In de zomer hoefde de klok niet vooruit en in de winter niet achteruit. Geen 'nacht van de nacht' en in de zomer geen 'gebroken nacht'. Waarschijnlijk was de

beroemde Amerikaanse geleerde Benjamin Franklin (1706-1790) de eerste die voorstelde eens serieus na te denken over hoe er effectief om kon worden gegaan met het daglicht. In 1784 schreef hij het satirische artikel "An Economical Project for Diminishing the Cost of Light". De geleerde schreef dat hij op een dag om zes uur 's ochtends wakker geworden was, naar buiten had gekeken en gezien had dat de zon al op was. Bovendien constateerde hij dat de zon op dat vroege uur ook al licht gaf. Verspilling, meende Franklin, die stelde dat mensen ontzettend veel kaarsen en geld konden besparen als ze in de zomer een paar uur 'eerder' zouden leven. Zijn artikel was vooral humoristisch bedoeld. In de praktijk werd er niets mee gedaan.

William Willett en de Zomertijd

De eerste die met een echt serieus plan kwam voor zomer- en wintertijd was de Brit William Willett (1856–1915). In 1907 kwam hij met het plan om de klok in de lente op vier opeenvolgende zondagen steeds twintig minuten vooruit te zetten. Op zondagen in september zou de klok dan weer steeds twintig minuten teruggezet moeten worden.

Willett schreef in zijn brochure *The Waste of Daylight* onder meer het

volgende:

"Everyone appreciates the long light evenings. Everyone laments their shrinkage as Autumn approaches, and nearly everyone has given utterance to a regret that the clear bright light of early morning, during Spring and Summer months, is so seldom seen or used."

Velen namen met interesse kennis van het plan van Willett, maar er werd niets mee gedaan.

Eerste Wereldoorlog

Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd de zomertijd door de Duitsers voor het eerst echt ingevoerd. De oorlog was duur en om kolen te besparen besloot Duitsland op 30 april om één uur voor middernacht de zomertijd in te voeren. Ook in de bezette delen van België en Frankrijk werd dit ingevoerd. Nederland volgde het voorbeeld een dag later. Engeland voerde de zomertijd drie weken nadien ook in.

Tijdens het interbellum was er geen zomer- of wintertijd. In de Tweede Wereldoorlog ging Nederland op bevel van de Duitsers van de Amsterdamse Tijd over op de Midden-Europese Tijd. De klok moest één uur en veertig minuten vooruit worden gezet zodat het in Nederland even laat zou zijn als in Duitsland. In 1946 werd de zomertijd afgeschaft. In 1977 werden zomer- en wintertijd echter alweer ingevoerd. Dit keer vanwege de oliecrisis. Door in de zomer langer gebruik te maken van het zonlicht, zou er energie bespaard worden.

Activiteiten overzicht

IPA Nijmegen

Door de maatregelen van de regering i.v.m. de Corona-pandemie is het vooralsnog niet mogelijk om op korte termijn activiteiten te plannen. Toch hebben alvast rekening gehouden dat er mogelijk is dat de vaccinatie zover is dat wij de volgende activiteit kunnen organiseren. E.e.a. uiteraard onder voorbehoud van overheidsmaatregelen

10 t/m 12 september 2021:

Nazomer kampeerweekend 2021 IPA Nijmegen e.o.

IPA Nijmegen organiseert voor de zesde keer een nazomer kampeerweekend voor IPA leden. Het weekend staat gepland van vrijdag 10 september tot en met zondag 12 september 2021. Het weekend wordt gehouden op Campingpark de Oude Molen, Wylerbaan 2a, 6561 KR Groesbeek. <https://oudemolen.nl/>

De onkosten voor dit weekend bedragen € 98,00 per equipe van 2 personen en € 66,00 per equipe van 1 persoon. Dit is inclusief:

* Overnachting voor 2 personen / 1 persoon met kampeermiddel, elektra en auto.

De kosten voor de **comfortplaats, veld B**, zijn als volgt (op basis van minimaal 2 nachten): € 15,25 per nacht per equipe, exclusief servicekosten à € 1,63 per persoon per nacht (incl. toeristenbelasting). De prijs is inclusief gebruik van stroom, water en sanitaire voorzieningen. Ook zijn eventuele huisdieren bij de prijs inbegrepen.

Hetzelfde nachttarief wordt gehanteerd wanneer deelnemers eerder aankomen, of langer willen blijven (1 of 2 nachten). Deze extra overnachtingen en eventueel andere faciliteiten op de camping dient u zelf af te rekenen met de campingeigenaar.

* Vrijdagavond een eenvoudig 3 gangen menu.

Er is, net zo als vorig jaar, weer een keuzemenu met als hoofdgerecht een optie voor vlees, vis of vegetarisch. Graag horen we dan wel een week voor aankomst wat de keuzes zijn per persoon. (in verband met inkoop van producten).

* Zaterdag een compleet Chinees buffet.

Kosten die daar bovenop komen:

* Verder geldt voor dit weekend: 'American Party' met 'BYOB', oftewel, zelf zorgen voor je ontbijt, (2 x) lunch, je eigen drinken (koffie, thee, bier, frisdrank, wijn, sterke drank, enz.) en versnaperingen voor tussendoor.

* BYOB = Bring Your Own Booze of Bring Your Own Bottle.

Extra info.

Een caravan of chalet huren bestaat ook tot de mogelijkheden, kijk daarvoor op de site van de camping.

IPA Nijmegen e.o. ziet jullie aanmelding graag tegemoet en tot ziens in Groesbeek.

Opgave bij Brugt Peper tot uiterlijk 1 september 2020, middels:

e-mail: familiepeper@hotmail.com

tel: 06-20991487

Wij hebben er erg veel zin in!

met vriendelijke groet, namens IPA Nijmegen e.o.

Brugt Peper, tel: 06-20991487

Jan Nijburg, tel: 06-19268485

